

III CERTAME LITERARIO "AUNIOS"

1º Premio, Menores de 15 anos

<UXÍA>

Por: María Esperanza Acuña Torres

¡Ola a todos!. Voume a presentar. Chámome Olga e son xornalista nun xornal, chamado Galicia Viva, se ben cando sucederon os feitos que máis adiante vos vou contar, era soamente unha aprendiz nisto de xuntar letras, enfrontábame é meu primeiro traballo.

O director, un bo home que escondía os seus intelixentes ollos tras dunha grosas lentes escurecidas polo perpetuo fume que ascendía da súa pipa, pedíume unha reportaxe sobre o Camiño portugués a Santiago debido a que era "ANO SANTO".

Lonxe de beber nas fontes escritas sobre o tema, boteime a mochila e maila miña gravadora, ó lombo, e

comecei a entrevistar a xente que facía a súa vida arredor do camiño. A desilusión pronto se apoderou de min xa que a información que me ían dando non aportaba nada interesante ó meu entender

á historia que con todo o meu ser ía buscando. Nembargantes ó día seguinte, logo de facer as mesmas preguntas de sempre, e de recibir as mesmas respostas, un vello indicoume cun estraño sorriso, que preguntase na casa da señora Uxía, segundo el unha meiga teimuda. A pesar do meu temor decidín ir alá por ver de saír con éxito da empresa encomendada.

Uxía, resultou ser unha señora maior, de pelo branco e longo, recollido nun elegante moño. A simple vista non se parecía en nada a como ma pintaron, de tódolos xeitos eu fixenlle caso ó refrán que di que: "as aparencias enganan" e andei con moito ollo.

Pouco a pouco foime persuadindo coa súa doce voz e cando me decatei nin ascendera a mida gravadora, aínda que ela seguiu aportándome datos interesantísimos para o meu traballo. Ó concluír díxome que probara uns pasteis que tiña enriba da mesa do salón e que a miña visión do mundo cambiaría e podería facer cousas que me sorprenderían, pois eran máxicos se ben

no podía dicir que cambiaría en min, pois cada un deles aportaba un poder diferente. Eu inda que non cría nada do que me acababa de dicir, non puiden rexeitar aqueles doces cun arrecendo e un aspecto tan delicioso e collín un recuberto de chocolate e merengue.

Ó saír da casa de Uxía, pensei que inda que parecía un pouco tola facía uns pasteis exquisitos. O que menos pensaba eu era que Uxía tivera razón, pero pouco tardei en descubri-lo, pois ó rato oín a dúas pedras criticar como as trataban os nenos, sempre a patadas, dicían elas.

Ó principio coidei que toleara, pero non o podía negar, agora tiña o don de escoitar ós seres inertes, ós que non deberían ter vida. Que sorte tivera, e como son tan intelixente, despois do susto que levei, tiven a marabillosa idea de irlle preguntar directamente ó camiño que opinaba el da súa longa historia. Xa sei que pensaredes que estou un pouco tola ¿Non si? Pero por unha vez na miña vida, non me importou o que pensara a xente e preguntéille:

- Señor Camiño de Santiago Portugués, ¿Pódeme contar algún conto que lle sucedera ó longo da súa historia?.

- Pois claro que si, poderíalle contar miles, pero tendo un don tan espectacular coma o teu, eu penso que o mellor que podería facer, sería realiza-la viaxe vostede mesma.

Meu dito meu feito. Dous días despois, logo de comprar todo o necesario para a viaxe, emprendín a marcha acompañada da miña inseparable gravadora coma unha astuta reporteira nos seus comezos como tal. Pois, como xa dixen anteriormente, era o meu primeiro emprego, xa que só facía dous meses que rematara a carreira de xornalismo na universidade. Eu daquela tiña unha opinión do mundo totalmente diferente, pois pensaba que os únicos que sufriamos e tiñamos problemas eramos nós, os humanos, e que os animais e as plantas non se tiñan que preocupar por nada, pero sobre todo cría que os seres inertes só estaban na Terra de adorno. ¡Gracias a Deus que esa opinión cambiou co paso do tempo!. E todo gracias a Uxía e ós seus marabillosos pasteis, pero polo de agora non vou dicir máis nada.

Partín pola mañá cedo dende Tui, coidando tardar en chegar cinco ou seis días máis tarde, nada máis e nada menos que á mesmísima catedral de Santiago, inda que ó final empreguei uns cantos días máis. Pero como non quero aburrirvos coa miña longa viaxe, vouvos contar as anécdotas máis divertidas que me sucederon durante

a viaxe e que me fixeron cambiar radicalmente de opinión. A primeira cousa extravagante que me ocorreu foi durante o xantar do primeiro día, posto que me sentei moi tranquilamente nunha rocha que, par suposto, non sabía que podía escoitala, e dixo:

- Outra vaca máis que se senta enriba de min, coma se non tivese de abondo con aguantar os cativos cando se lles da por brincar enriba de min, ¡Non se pode estar nin sequer cinco minutos tranquila!.

Como son unha persoa educada, pedínlle escusas, solicitándolle por favor, que me deixase descansar un chisco, para poder xantar cómoda, e ela un tanto sorprendida por que un humano ousase falarlle, refungou:

- Xa, ¿e eu cando descanso?, ¡Senta onde poidas, papaberzas!

De tódolos xeitos, estaba tan cansa que pasei dela e senteime sen facer caso das súas protestas.

Cando rematei de xantar, xa de pé, establecín unha conversa moi interesante que, por suposto, gravei na miña gravadora, pero á hora de pasárllela ó meu director, fixeno por escrito. Como entrevistado, describín a un gandeiro, non fóra ser que me ingresaran nun manicomio por tola ¿Non si?. Máis imos ó cerne, que iso sucedeu máis tarde. O resto do día transcorreu bastante tranquilo, inda que falei con máis rochas, cruceiros, paneiras e algún que outro muíño abandonado e derruído polo tempo, incluso con libros que, aparte que eles si falan e cada un conta unha marabillosa historia, contáronme diferentes contos dos que alí tiñan escritos.

Outra anécdota que me sucedeu foi cando, pouco antes de chegar a Pontevedra, máis ou menos por Salcedo, fun beber nunha fonte de auga limpa e cristalina, fría coma o xeo, que me fixo exclamar ¡Que boa está esta auga!, e oín dicir á fonte:

- Iso é o que ti cres, pero eu ben sei que non, pois vós, os homes vertedes cantidades de residuos e lixo non montes que me rodean, descoidades a natureza, en fin, o emporcádelo todo, e coidades que iso non vos afecta, e certamente estades errados. Se eu estivese no teu lugar, non me atrevería a probar esta auga, nembargantes ti telo ben merecido, ¡e tanto que así foi!, (paseime as seguintes catro horas no escusado do albergue debido a unha forte descomposición).

Na Terma de augas quentes de Caldas de Reis, funme lava-los pés e escoitei queixarse a esta:

- ¡Xa estou farta, todo o mundo vén aquí a lavarse, e

despois inda din que cheiro mal!. ¡A quen lle estraña con este fedor a queixo!

Todo isto facíame máis interesante o camiño, e pouco a pouco funme decatando da fonda transformación que este ía causando en min, cando, dende o alto do Milladoiro vin as torres da catedral o meu corazón doume un brinco, por fin remataba o meu camiño, se ben inda non sabía que facer co traballo.

Ó mesmo pé da catedral, na fermosísima Praza do Obradoiro, a punto de subir polas escaleiras que preceden ó Pórtico da Gloria, sentín de novo queixarse ás pedras:

- Xa vexo, ti pensas que eu non debo queixarme, pois moitos son os que veñen dende sitios moi distantes a visitarme.

- Pois si, demos, así é, respondínlle con certo enfado.

- Xa, xa; escoita atentamente pois non penso repetilo. Cando me levantaron en honor ó sepulcro do apóstolo, isto era unha marabilla, moitísimos peregrinos viñan só para ve-la tumba do santo e máis a min. Co paso do tempo funme deteriorando e poucos son os que lles preocupa o meu estado, as herbas medran sen que ninguén as arrinque e as cagadas das pombas ensucian miñas traballadas figuras. Máis isto non é o que máis me afecta; o que máis me doe é que só se lembran de min no ano Santo, despois case non se ve ningún peregrino, o fermoso camiño que ti fixeches fica abandonado, os homes só vos

preocupades de vós mesmos, e seguides sen darvos conta de que, se acabades co que vos rodea acabaredes con vós mesmos. Escoita, non creas que é un soño, foi a miña amiga Uxía a que che deu eses poderes, para que o puideses sentir. Por favor, envía esta mensaxe na procura dun mundo mellor que teña en conta os valores da natureza, agora ti tes nas túas mans o conseguilo, de tódolos xeitos, xa nunca máis volverás a escoitarnos.

Ó principio, non lle fixen moito caso a todo isto e ó meu director entregueille un artigo totalmente diferente, inventado. Recibín parabéns do director e logrei desempeñar a miña carreira profesional con éxito. Nunca falei disto con ninguén, agora próxima ós 65 anos, perdín o medo e decidín publicar esta pequena homenaxe á miña querida Uxía. Xa non me importa que me tomedes por tola, soamente pido a quen de vós estea interesado no Camiño, que cando na beira topedes cunha señora de longo pelo branco, recollido nun elegante moño, non temades a comer un doce pastel de chocolate con merengue.

